

geriernes Antal med Hensyn til det offentlige Interesse, og som kunne forandres. Men jeg har ikke desto mindre tidligere udtalt, at jeg for mit Vedkommende dog hellere vilde, at man paa en for Bagerne mindre nærgaaende Maade afgjorde Sagen, da det vistnok, uagtet de Privilegier, Bagerne have, ikke have været uigjenkaldelige fra Regjeringens Side, dog har været den almindelige Mening, at de ikke let vilde blive forandrede, eller idetmindste ikke aldeles ophævede, og det er ogsaa ved Rescriptet af 1841 nærmere tilkjendegivet, at der vel kunde være Tale om en Forøgelse i Bageriernes Antal, men ikke om en saa fri Concurrence af den Bestaaffenhed, som det forelagte Udkast indeholder. Jeg vilde derfor, dersom der var Andre i Thinget, som vilde gaae ind paa et Forslag om, at der skulde tilstaaes et større Antal Bagerier, som kunde skee succesfult i et vist Antal Aar, hvilke nye Bagere iøvrigt naturligtvis ikke skulde have privilegerede Gaarde, men blot personlige Rettigheder, være tilbøielig til at gaae ind derpaa. Men det Forslag, som idag er gjort af den ærede 4de Landsstingsmand for 10de Kreds (Küttichau), troer jeg ikke er stemmende med den Tanke, jeg har havt, og jeg antager altsaa ikke, at der kan blive nogen Samstemning i saa Henseende. Hvad han navnlig har foreslaaet om, at man skulde stille de Bagerrettigheder, som man vilde etablere, til offentlig Auction og fordele den Sum, som derved vilde indkomme, mellem Bagerne, troer jeg ikke vilde være hensigtsmæssigt, da de nye Bagere derved vilde blive belagte med overordentlige Byrder, som vilde have en skadelig Indflydelse paa Brødpriiserne, og der tillige deri vilde indeholdes en Anerkjendelse af Rettigheder hos Bagerne, som man dog kun paa en meget ufuldkommen Maade vilde fyldestgjøre. Jeg kan derfor, som Sagen nu staaer, kun henholde mig til Udkastet.

Forfaaviddt der har været Tale om Erstatning, kan jeg ikke Andet end paa det bestemteste være imod enhver Erstatning, fordi, naar man forudsætter, at der ikke er foretaget nogen Retstrænkelse, da der ikke eksisterer nogen Rettighed, da er der ingen Erstatning at give,

og, antager man, at de have denne Rettighed, da vil jeg ikke, at de skulle betages den, sely mod Erstatning, deels fordi den er usikker og deels fordi det paa ingen Maade er mig klart, at Staten eller Staden vil vinde noget Betydeligt ved den omhandlede Forandring, som kunde gjøre en Erstatning med Hensyn til den raadelig. Forfaaviddt man har paaberaabt sig Analogien med den Erstatning, som Cierne af det frie Hartkorn fik for Tabet af den Statstelettelse, som Loven havde tilstaaet dem, skal jeg, foruden Alt, hvad der ellers er anført om det Galtende i denne Analogie, bemærke, at der var slet ikke Tale om Andet, end at Staten fralagde sig en Deel — rigtignok den større Deel af den Fordeel, den vilde have af at indføre denne Forandring, hvortil den Erstatning, der her er Tale om, skulde gives, uden at der var nogen saadan Kilde, hvoraf den kunde tages. Jeg mener, at det vilde være meget urigtigt at paalægge hele Staten at udrede Erstatning for en Foranstaltning, der blot afficerede et Næringsforhold i Kjøbenhavn og maatte være uden Interesse for det øvrige Land, og paa den anden Side kunde man heller ikke paalægge Stadens Kasse at udrede en saadan Erstatning, uden at Sagen først var forhandlet med Borgerrepræsentationen og Magistraten, og disse Autoriteter havde fundet det raadeligt. Men det er dernæst, som det ogsaa er udtalt af den ærede Ordfører idag, klart, at enhver Erstatning vil være aldeles vilkaarlig. Forfaaviddt der af Udvalgets Fleertal er fremsat det Endringsforslag, at der skulde gives Bagerne Tilfagn om, at Regjeringen indtil 1860 ikke maatte forøge Bageriernes Antal, at der indenfor dette Tidrum ingen Bevillinger maatte gives til fuldstændigt Bageri i Kjøbenhavn, da kan jeg kun henholde mig til, hvad jeg forhen har anført. Det forekommer mig unaturligt, at man paa en Tid, da man vil have det relative Monopol, som Bagerlauget hidtil har havt, skulde i en vis Række af Aar give dem et absolut Monopol, saaledes at Regjeringen frastrev sig en Ret til at give Bevillinger, som man erkjender, at den hidtil har havt, og det kunde ogsaa være, at der forelaa ganske extraordinaire Forhold, der kunde anbefale en enkelt Bevil-